

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/22/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113230668
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8113230668.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu ZEPTER SLOVAKIA, spol. s r.o., Bratislava, Karadžičova 7610/16, zastúpeného advokátskou kanceláriou Felšöci & Partners, Pezinok, M.R. Štefánika 1 proti žalovanému E. W., nar. X.X.XXXX, bytom P., R. XXX, o zaplatenie 2.456,- Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 16.9.2014, č. k. 11C/48/2014-37 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu v Košiciach, so sídlom na Alžbetinej 41, Košice, sp. zn. 3C/2712/2012 zo dňa 19.1.2012. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 345,49 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch rozhodnutia súd prvého stupňa poukázal na ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Zb. v znení neskorších predpisov. Poukázal na to, že poisťná zmluva, ktorá bola uzatvorená medzi účastníkmi konania je zmluvou spotrebiteľskou. Zdôraznil, že žalovaný správne uviedol, že všeobecné poisťné podmienky sú súčasťou poisťnej zmluvy. Preto aj v prípade, ak by žalobkyňa nepodpísala sporné osobitné zmluvné dojednania, stále by platili všeobecné poisťné podmienky, ktoré taktiež obsahovali rozhodcovskú doložku č. XV.. Spomínané všeobecné poisťné podmienky tvoria totiž zákonnú súčasť poisťnej zmluvy, takže nebolo nutné ich podpísať, na čo správne poukázal žalovaný. Zároveň to však znamená, že sa nemohol meniť ich obsah. Dôkazné bremeno preukázania individuálneho dojednania spočíva na dodávateľovi, a teda na žalovanom, keď v tomto smere žalovaný dôkazné bremeno neunesol. Pokiaľ ide o záznam o požiadavkách a potrebách klienta, ten je opäť v predtlačenom formulári, v ktorom je uvedené, že v prípade vzniku sporov vyplývajúcich zo sprostredkovania poistenia je možné na ich mimosúdne vyrovnanie využiť inštitút rozhodcovského konania v zmysle Zákona o rozhodcovskom konaní. Uvedená veta je však bezvýznamná pre tento spor, nepreukazuje, že boli poskytnuté informácie spotrebiteľovi o rozhodcovskom konaní, ale upozorňuje len na možnosť riešenia sporov v rozhodcovskom konaní, navyše nie sporov z poistenia, ale zo sprostredkovania poistenia a nie v zmysle aktuálnych všeobecných poisťných podmienok, ale skorších, platných od 21.5.2007. Súd prvého stupňa poukázal v tejto súvislosti aj na doterajšiu judikatúru súdov, ktorá súvisí s posudzovaním rozhodcovskej zmluvy. Dospel tak k záveru, že zmluvná podmienka obsahujúca rozhodcovskú doložku v čl. XV. všeobecných poisťných podmienok, ako aj v osobitných zmluvných dojednaniach v ods. 2 je neprijateľná, a teda neplatná, preto žalobe vyhovel. O trovách konania účastníkov rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku v spojení s opravným uznesením podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žaloba bola zamietnutá, alternatívne navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namieťa neurčitosť výroku rozsudku, a to z toho titulu, že samotný výrok svojou neúplnosťou a neurčitosťou spôsobuje nevykonateľnosť rozsudku. Predmetom konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemôže byť posudzovanie merita veci, ktorá bola rozhodcovským rozsudkom rozsúdená. Z jazykového a gramatického rozboru § 53 ods. 4 OZ, bez pochybností vyplýva, že ide len o demonštratívne vymedzenie vyvrátiteľnej právnej domnienky, že tu uvedené ustanovenia sú neprijateľnými podmienkami. Nejde však o taxatívne vymedzenie vždy neprijateľných podmienok, ako sa to snažil vo viacerých judikátoch vsugerovať právnickej verejnosti najmä Krajský súd v Prešove. Ani indikatívne určenie, že podmienka v zmluve je textovo obdobná podmienke uvedenej v § 53 ods. 4, nezbavuje spotrebiteľa, resp. najmä súd povinnosti postupom podľa § 53 ods. 10 OZ na základe vykonaného dokazovania ustáliť také konkrétne skutkové a právne závery, ktoré by ho odôvodnili viedli ku právnomu záveru o skutočnej neprijateľnosti podmienky v konkrétnych podmienkach danej zmluvy. Je nepochybné, že ex offio povinnosťou súdu konať eurokonformne pri výklade vnútroštátnych právnych noriem je povinnosťou súdu aj v prípade, že z takéhoto konania bude mať zdanlivo väčší prospech žalovaný. Pri aplikovaní § 53 ods. 4 písm. r/ OZ, je nutné v rámci gramatického výkladu dať odpoveď na otázku, prečo zákonodarca použil výraz „výlučne“ a neuspokojil sa s formuláciou „aby spory s dodávateľom riešil v rozhodcovskom konaní“. Je nepochybné, že v prípade takejto formulácie by každá rozhodcovská doložka spotrebiteľskej zmluvy zo samotnej podstaty toho, že je rozhodcovskou doložkou, bola neprijateľnou podmienkou. Pridaním slova „výlučne“ zákonodarca sledoval úmysel z celej množiny možných ustanovení v rozhodcovských doložkách v spotrebiteľských zmluvách vyčleniť tie, ktoré objektívne vo svojich dôsledkoch nútia spotrebiteľa riešiť spory výlučne v rozhodcovskom konaní. Názor súladný s názorom žalovaného je obsiahnutý v rozbere k uplatňovaniu a interpretácii právnej normy obsiahnutej v § 53 ods. 4 písm. r/ v rámci súdnych sporov zo spotrebiteľských zmlúv (v prílohe Krajčo: Spotrebiteľské právo v judikatúre súdov SR a EÚ). Pri akceptovaní tohto výkladu spomínaného zákonného ustanovenia je nepochybné, že rozhodcovská doložka v osobitných zmluvných dojednaniach, a to aj v spojení s textom čl. XV. VPP, na ktoré sa odkazuje, takéto ustanovenia spôsobujúce výlučnosť prejednávania sporov len výhradne v rámci rozhodcovského konania preukázane neobsahuje. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, ktoré vykonal súd prvého stupňa v preskúmanom rozhodnutí, žalovaný poukazuje na to, že súd prvého stupňa si zamenil právo na voľné hodnotenie dôkazov za právo vyhodnotiť dôkazy vytrhávaním zo súvislosti za právo zamlčať podstatné súvislosti uvedené vo výpovediach svedka, resp. žalobkyne, na právo vyvodzovať z vykonaných dôkazov nezmyselné závery v rozpore so zdravým rozumom. Absentuje uvedenie skutkového základu a akým spôsobom súd logickým zdôvodnením z premís a skutkového základu dospel k svojmu záveru. Takýto záver súdu je nepochybne ukážkovo arbitrárny, bezdôvodný, svojvoľný. Ďalej zdôrazňuje, že ESD už niekoľkokrát poukázal na to, že zmyslom a účelom Smernice 93/13/EHS je chrániť spotrebiteľa pred skutočne neprijateľnými podmienkami. Za takú pokladá smernica výhradne podmienku, ktorá prešla testom podľa čl. 4 smernice, teda podľa našej transpozície § 53 ods. 10 Občianskeho zákonníka. Zjednodušiť vulgárne činnosť súdu na mechanicko-textové porovnanie podmienky v zmluve s podmienkou uvedenou v našej transponovanej podobe zoznamu - § 53 ods. 4 - znamená zo strany súdu hrubé porušenie povinnosti vykladať vnútroštátne právne normy za použitia eurokonformného prístupu, a teda v súlade s účelom a zmyslom smernice. Poukazuje na skutočné znenie čl. XV. VPP. Súd prvého stupňa mal nepochybne aplikovať na skúmanú podmienku správnu právnu normu, a tou je jedine zákon č. 244/2002 Zb., a to z dôvodu, že v čase uzavretia rozhodcovskej doložky to bola jediná právna norma, ktorá upravovala spôsob dojednania a ustanovenia rozhodcov. V rozsudku absentuje zo strany súdu zdôvodnenie, prečo je rozhodcovská doložka v poistnej zmluve, príp. v rozpore s týmto zákonom, ak však tak súd neurobil, je treba vychádzať z toho, že rozhodcovská doložka sa neprieči vtedy platnému zákonu č. 244/2002 Zb.. Súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože úplne opomenul, že podpísaniu poistnej zmluvy predchádzalo jednanie medzi sprostredkovateľom poistenia a žalobcom, ktoré rezultovalo do záznamu o potrebách klienta vyhotovenému spoločne sprostredkovateľom poistenia a žalobcom ako budúcim klientom žalovaného v súlade so zákonom č. 340/2005 Zb.. Tento zákon normuje činnosť sprostredkovateľa poistenia v rámci sprostredkovania poistenia, vrátane povinnosti splniť si voči spotrebiteľovi informačné povinnosti. Súd sa mal vysporiadať aj s otázkami ako postupoval sprostredkovateľ poistenia v čase pred uzavretím poistnej zmluvy, a ako sa správal na základe doloženého písomného prejavu vôle - záznam o potrebách klienta, sám žalobca. Súd prvého stupňa mal aspoň v rozsudku sa jednoznačne zaoberať rozporom medzi výpoveďou účastníka - žalobcu a jeho písomnými prejavmi vôle, ktoré vyplývajú zo záznamu o

potrebách klienta, ktoré žalovaný ako dôkaz predložil. Záznam o potrebách klienta nebol produktom žiadnej formulárovej zmluvy, ale naopak bol produktom žalobcu, ktorý týmto spôsobom osvedčil spolu so sprostredkovateľom správny priebeh sprostredkovania poistenia v súlade so zákonom č. 340/2005 Zb., a to pre potreby NBS. Uvedený záznam nikdy nebol, nie je a nebude súčasťou poistnej zmluvy. Ak by súd správne ustálil skutkový stav súvisiaci s prejednávanou vecou, uvedomil by si tri fázy kauzálne za sebou nasledujúce, a to predzmluvné informačné jednanie medzi sprostredkovateľom a žalobcom, následne na rozhodnutia žalobcu urobené v predchádzajúcej fáze, naviazaná fáza uzatvorenia poistnej zmluvy, ktorej podpisom žalobca akceptoval aj všeobecné poistné podmienky, ktorých prevzatie potvrdil osobitným podpisom a po tejto fáze nastala fáza prejednávania a odsúhlasenia fakultatívnych osobitných zmluvných dojednaní vecne a graficky jasne a nespochybniteľne oddelených od všeobecne poistných podmienok. Tak by bol správne definovaný skutkový záver, ktorý by mal vplyv na úvahu súdu o kvalite tzv. informovaného súhlasu žalobcu pri ním realizovaných prejavoch vôle - uzavretí poistnej zmluvy a dojednaní aj osobitných zmluvných dojednaní, ktoré sa zreteľne odkazovali na text čl. XV. VPP. Súd by nepochybne správne právne posúdil, ak by zistil skutkový stav veci, že odkaz v osobitných zmluvných dojednaniach na text v časti XV. VPP, logicky nerobí osobitné zmluvné dojednanie súčasťou VPP, ale naopak, text uvedeného článku VPP sa stáva súčasťou osobitných zmluvných dojednaní. V zmysle týchto dôvodov navrhol žalovaný podanému odvolaniu vyhovieť.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením v zmysle zásad vyjadrených v § 212 ods. 1, 2 O.s.p. spolu s konaním, ktoré ich vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného dôvodné nie je.

Je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa vo veci dostatočne zistil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil, o veci následne správne rozhodol a skutkové zistenia prvostupňového súdu majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Vychádzajúc z obsahu spisu je zrejmé, že dňa 26.8.2008 bola medzi účastníkmi konania uzatvorená poistná zmluva, pričom jej súčasťou tvorili všeobecné poistné podmienky. Právna úprava poistných zmlúv je v Občianskom zákonníku obsiahnutá v jeho ôsmej časti.

Podľa § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednanie alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Základnou črtou spotrebiteľskej zmluvy podľa citovaného ustanovenia je to, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva uzatvorená so žalobcom túto charakteristiku v celom rozsahu spĺňa. Súčasťou poistnej zmluvy boli aj Všeobecné poistné podmienky, ktoré žalobca ovplyvniť nemohol nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Podľa dohodnutej rozhodcovskej doložky (XV. Všeobecných poistných podmienok) sa všetky spory mali riešiť výlučne v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Takáto zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve alebo vo všeobecných poistných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná, a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Za právne bezvýznamné je potrebné označiť tvrdenie žalovaného o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky v osobitných zmluvných dojednaniach. V týchto osobitných zmluvných dojednaniach (časť XVII. Všeobecných poistných podmienok bod 2)si účastníci len opätovne dohodli povinnosť v prípade akéhokoľvek sporu podrobiť sa rozhodcovskému konaniu už raz dohodnutému vo Všeobecných poistných podmienkach. Z týchto zmluvných dojednaní nevyplýva, aby v prípade ich nepodpísania žalobcom mala stratiť platnosť tiež časť XV. Všeobecných poistných podmienok, ktorá sa týkala rozhodcovského konania. Preto bez ohľadu na to, či by žalobca osobitné zmluvné dojednanie podpísal alebo nie, jeho povinnosťou vyplývajúcou z Všeobecných poistných podmienok bolo podrobiť

sa rozhodcovskému konaniu. Takúto duplicitnú úpravu riešenia sporov vo Všeobecných poisťných podmienkach a osobitných zmluvných dojednaniach nemožno označiť inak, ako zavádzajúcu.

V súvislosti s akoukoľvek rozhodcovskou zmluvou je potrebné dodať, že jej cieľom je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu rozhodcom, ako súkromnou osobou, na ktorého zmluvné strany delegovali takúto právomoc. Často sa rozhodcovská zmluva vyjadrí len v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá splýva s ostatnými podmienkami v štandardnej zmluve. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je predsa len význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože pri vzniku sporu súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Keďže sa tak stane v súkromnom právnom procese, požiadavka na rešpektovanie princípov súkromného práva rozhodcom, vrátane princípu dobrých mravov, je plne opodstatnená. Ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná alebo vyplýva zo štandardnej zmluvy, a teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, obavy, že slabšia strana si svoj osud v závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces nedokáže náležite naplánovať, sú plne na mieste.

Rozhodcovskú doložku v predmetnej veci si žalobca osobitne nevyjednal, nakoľko táto splývala s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všeobecným obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu vyvolanému dodávateľom.

Občiansky zákonník účinný od 01.01.2008 za neprijateľnú podmienku v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r) považuje aj dojednanie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Na iné vyhodnotenie takejto neprijateľnej podmienky nie je dôvod ani u zmlúv uzatvorených pred 31.12.2007. Občiansky zákonník účinný do 31.12.2007 len demonštratívne menoval niektoré neprijateľné podmienky, a teda charakter neprijateľných podmienok mohli mať aj iné podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Občiansky zákonník s takýmito neprijateľnými podmienkami spôsobujúcimi značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v ustanovení § 53 vždy spájal sankciu neplatnosti.

Keďže § 53 Občianskeho zákonníka nikdy nebol zaradený medzi prípady relatívnej neplatnosti (§ 40a OZ) išlo o neplatnosť absolútnu, pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musel súd prihliadať z úradnej povinnosti. Ak teda dojednaná podmienka ukladajúca spotrebiteľovi podrobiť sa rozhodcovskému konaniu vyvolanému dodávateľom, je pre jej neprijateľnosť neplatná, v rozhodcovskom konaní uplatnený nárok rozhodcovským súdom vôbec nemal byť prejednávaný a rozhodnutý. Rozhodcovský súd môže totiž vec v rozhodcovskom konaní prejednať len vtedy, ak medzi zmluvnými stranami bola v súlade s § 3 zákona č. 244/2002 Zb. v znení neskorších predpisov uzatvorená platná rozhodcovská zmluva o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určitom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní. Bez takejto platnej zmluvy majúcej buď formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve (§ 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Zb. v znení neskorších predpisov) rozhodcovskému súdu chýba základný predpoklad pre rozhodnutie sporu v rozhodcovskom konaní.

Rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o tom, čo tá - ktorá voľba znamená. Z uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy žiadne informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú. Je tiež potrebné zdôrazniť, že vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, realite praktického života a teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobnej znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Žalovaný ničím právne významným nepreukázal, aby žalobcovi poskytol jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo znamená výlučné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní.

Za dôkaz opaku sa nedá označiť ani žalovaným uvádzaný záznam o požiadavkách a potrebách klienta spísaný pri uzatváraní zmluvy. V tomto listinnom dôkaze sa nachádza iba zmienka o možnosti využitia rozhodcovského konania bez akéhokoľvek objasnenia rozdielov medzi rozhodcovským a súdnym konaním. K okolnostiam uzatvárania zmluvy bol podrobne vypočutý žalobca a o pravdivosti

jeho výpovede nemá dôvod pochybovať ani odvolací súd. Z ďalších listinných dôkazov predložených žalovaným, a to zo záznamu o požiadavkách a potrebách klienta, všeobecných poisťných podmienok a osobitných zmluvných dojednaní nevyplýva, aby zo strany sprostredkovateľa poistenia bolo poskytnuté riadne vysvetlenie dôsledkov uzatvorenia rozhodcovskej doložky. Výsledky vykonaného dokazovania tak odôvodňujú záver, podľa ktorého žalobcovi neboli poskytnuté žiadne informácie o dôsledkoch výlučného riešenia sporov v rozhodcovskom konaní v zmysle uzatvorenej rozhodcovskej doložky. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti opodstatnene poukázal aj na výpoveď svedkyne I., ktorá pracovala na základe zmluvy uzatvorenej so žalovaným ako sprostredkovateľka poistenia aj v spornom období, ktorá poukazovala na to, že ona sama nevedela o rozhodcovskej doložke v poisťných podmienkach, keď na pravidelných školeniach u žalovaného nebola informovaná o existencii rozhodcovskej doložky.

Súd prvého stupňa teda postupoval správne, pokiaľ žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vyhovel s tým, že rozhodnutím súdu prvého stupňa v tejto veci nedošlo k upretiu prístupu ku spravodlivosti na uplatnenie zmluvného nároku zo zaniknutej poisťnej zmluvy od žalobkyne.

K námietke žalovaného o nedostatočnom zdôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa je potrebné uviesť, že prvostupňový súd venoval dostatočnú pozornosť tomu, ako bola rozhodcovská doložka v predmetnej poisťnej zmluve a súvisiacich listinách naformulovaná, analyzoval jej umiestnenie vo všeobecných poisťných podmienkach a osobitných zmluvných dojednaniach a vyvodil z týchto zistení aj správny právny záver. Dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa potvrdilo, že žalobca nemal možnosť takto naformulovanú podmienku nejakým spôsobom ovplyvniť a žalovaný sa zodpovednosti v tomto smere nemôže ani s poukazom na pôsobenie sprostredkovateľa poistenia pri uzatváraní predmetnej poisťnej zmluvy. Práve táto okolnosť a teda pôsobenie sprostredkovateľa poistenia pri uzatváraní predmetnej poisťnej zmluvy je dôkazom toho, že tieto predĺžené doklady, teda všeobecné podmienky a ich súčasť v podobe osobitných zmluvných dojednaní nebolo možné meniť.

Je preto potrebné uzavrieť, že došlo k porušeniu ustanovenia § 40 ods. 1 písm. g), j) Zákona o rozhodcovskom konaní, nakoľko formuláciou rozhodcovskej doložky došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania práve so zreteľom na to, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná so spotrebiteľom a vylučuje spotrebiteľa z možnosti obrátiť sa so svojimi nárokmi aj na všeobecný súd.

S poukazom na všetky uvádzané dôvody tak odvolací súd napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p..

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemá právo na náhradu trov a žalobcovi v tomto štádiu konania trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.